

Nieuwsbrief Stichting Groningen-Jabalya**JABALYA****Van de redactie**

Na een flinke periode ligt er weer een nieuw nummer van de Jabalya nieuwsbrief. In de periode tussen nu en het vorige nummer is er veel gebeurd. Tegelijkertijd is er niet veel nieuws te melden, omdat wat er gebeurt een herhaling is van eerdere rampspoed. Uit verschillende bijdragen in dit nummer blijkt dat de situatie in Gaza nog steeds verslechtert. Op het moment dat dit artikeltje geschreven wordt heeft Israël al weer meer dan twee weken de grenzen hermetisch afgesloten als reactie op raketten die vanuit Gaza werden afgevuurd. Die raketten waren een reactie op een inval van de Israëli's waarbij doden aan Palestijnse zijde vielen. Deze maatregel van de Israëli's is niet alleen een schending van het internationaal recht maar ook volstrekt buiten elke proportie. De opslagplaatsen van de VN in Gaza zijn nu echt leeg. Als dit nog een week aanhoudt zal er in Gaza door veel mensen echt honger worden geleden. Een ander gevolg van de gesloten grenzen: de acteurs van Theater Day Productions zullen niet op 9 december in Groningen kunnen optreden zoals gepland want ook zij komen Gaza niet uit. Gelukkig is er een B team uit de Westbank die het stuk ook hebben ingestudeerd en zij kunnen wel het land uit. Verder hebben we een verslag van Anja Meulenbelt tijdens haar laatste verblijf in Gaza en hebben we een reisverslag van Jan Lambers een Groningse consultant die namens de VN de Palestijnen ging helpen bij bestrijding van vogelpest maar aanvankelijk ook niet werd toegelaten. Zijn poging om een bezoek te brengen aan Jabalya ging op het laatste moment niet door omdat zijn superieuren dat verboden. Ook een relaas van journalist Mohammed Omer over het gebrek aan vrijheid die de media hebben om in Gaza hun werk te doen. En last but not least: een verslag van de succesvolle poging van de Gaza Free beweging om via de zee de Israëlische blokkade te omzeilen. Dat lukte al drie keer; eigenlijk het enige lichtpuntje in deze barre tijden.

Blokkade Gaza doorbroken via de zee

Het was een spannend moment toen de twee boten de SS Free Gaza en de SS Liberty op 23 augustus de kust van Gaza naderden. Zouden de Israëli's de schepen ongemoeid laten? Van te voren hadden de autoriteiten dreigende taal uitgeslagen, maar omdat de boten via internationale wateren naar Gaza voeren en van te voren openheid was gegeven over wat en wie er aan boord van de schepen waren, lieten de Israëli's hen ongemoeid doorvaren.

Dat de Israëli's de schepen lieten doorvaren was ook te verklaren uit hun angst voor grootschalige negatieve publiciteit die zij vreesden als zij de schepen zou tegenhouden.

Daarmee was de blokkade van de Gazastrook, die niet alleen een land- maar ook een zeeblokkade is en die al sinds de door Hamas gewonnen verkiezingen in januari 2007 zonder protest van de internationale gemeenschap doorgaat, eindelijk doorbroken. Honderden Palestijnen stonden de boten juichend op te wachten. Aan boord waren 42 internationale mensenrechtenactivisten waaronder de schoonzus van de Britse oud premier Tony Blair en een flinke hoeveelheid medische hulpgoederen. Na enkele dagen keerden de schepen weer terug naar

Cyprus met aan boord enkele Palestijnse studenten die een Fulbright studiebeurs voor de VS hadden gekregen maar geen toestemming kregen om Gaza te verlaten om visa aan te vragen.

Eén van de opvarenden, de bekende activist en hoofd van het ICHD, Jeff Halper werd na terugkomst in Israël gearresteerd wegens het illegaal betreden van Gaza. Richard Falk, de speciale rapporteur voor de VN inzake mensenrechten in de Palestijnse gebieden, stelt dat de aankomst van de twee boten een belangrijke symbolische overwinning betekent: "Deze geweldloze actie van de Free Gaza beweging heeft de aandacht gevestigd op de harde realiteit van anderhalf miljoen inwoners van

Vervolg op pg. 2

Vervolg van pg. 1

Gaza die reeds langer dan een jaar onder bezetting leven. Deze bezetting is een collectieve straf die een schending vormt van artikel 33 van de 4de Conventie van Geneve."

Inmiddels zijn nog twee reizen gemaakt op 29 oktober en op 9 november. Ook in die gevallen lieten de Israëli's de boten doorvaren. Tijdens de tweede reis, dit keer met de SS Dignity een wat groter en meer zeewaardiger schip, voer o.a. Mustafa Barghouti, lid van het Palestijnse parlement, en de Ierse Nobelprijswinnares Mairead Maguire mee. Voor Barghouti betekende het dat hij voor het eerst in twee-en-een-half jaar collega's de hand kon schudden. Al die tijd was het niet mogelijk om de inwoners van Gaza persoonlijk te spreken. De SS Dignity nam zes kubieke meter aan medische hulpgoederen mee. Op de terugweg werden Palestijnse patiënten meegenomen die geen toestemming kregen om over land Gaza te verlaten voor een medische behandeling. Tijdens het verblijf bezocht de delegatie het Shifa ziekenhuis waar patiënten overlijden omdat ze niet behandeld kunnen worden vanwege het gebrek aan medicijnen en defecte apparatuur die niet gerepareerd kan worden omdat nieuwe onderdelen Gaza niet binnenkomen. Ook werden ze ontvangen door het parlement en gingen kijken bij de enige elektriciteitscentrale van Gaza die door Israëlische bommen zodanig is beschadigd dat slechts 50 % van de capaciteit gebruikt kan worden. Dat betekent dat er regelmatig urenlang geen stroom is, ook niet voor ziekenhuizen.

Ook werd een bezoek gebracht aan een rioolzuiveringsinstallatie die zeer dringend moet worden gerepareerd maar ook voor de invoer van onderdelen hiervoor geven de Israëlische autoriteiten geen toestemming. Dit betekent dat het rioolwater ongezuiverd in zee moet worden geloosd. In Jabalya is op veel plaatsen als gevolg van zware regenval het riool in straten bloot komen te liggen. Omdat veel van de leidingen kapot zijn stroomt het rioolwater door de straten waar kinderen spelen. Sommige families zijn hun huis uitgevlucht omdat het rioolwater hun huis binnenstroomde. Er is veel armoede en ondervoeding.

Een aantal opvarenden van de Dignity ging met de Gazaanse vissers mee die met het vangen van vis hun

inkomen proberen aan te vullen. Dat is een gevaarlijk beroep want de Israëlische kustwacht schiet regelmatig op hen of hindert hen bij de visvangst o.a. door de boten met waterkanonnen te bestoken (zie ook het filmpje via onze website). Er zijn al verschillende vissers op die manier gedood, terwijl ze zich in hun eigen kustwater bevonden.

Op haar derde reis nam de SS Dignity 11 Europese politici mee waaronder voormalig Brits minister van ontwikkelingssamenwerking Clare Short. Ook de bekende Israëlische journaliste Amira Hass was aan boord. Voor haar was het een soort thuiskomen want zij had er eerder gewoond, maar had al twee jaar geen toestemming meer gekregen om Gaza te bezoeken. Daarnaast was er een groep Europese politici aan boord die eerder deel uitmaakten van een grotere groep Europese politici die door de Egyptische autoriteiten de toegang bij de grensovergang in Rafah was geweigerd. "Egypte weigerde ons de toegang tot Gaza, maar dat weerhoudt ons er niet van om Gaza te bezoeken. Wij varen naar Gaza omdat we vastbesloten zijn om de blokkade te breken." Aldus het hoofd van de Europese delegatie Lord Nazir Ahmad.

Naast medische apparatuur en voorraden bracht de Dignity ook brieven van familieleden over de hele wereld naar Gaza. De eerste post met bestemming Gaza sinds vele jaren die niet via Israëlische handen is gegaan. Er zijn plannen om in januari weer een boot naar Gaza te laten varen.

Pieter van Niekerken.

Palestijnse theatergroep mag Gaza niet uit Toch voorstelling in Groningen

Israël heeft de Palestijnse theatergroep Theater Day Productions verboden de Gazastrook te verlaten voor een tournee door Nederland. De groep zou 9 december in Groningen optreden. Israël heeft het verzoek om de acht acteurs en assistenten door te laten, afgewezen.

Het is een gevolg van de blokkade die Israël rond Gaza heeft opgetrokken sinds Hamas in juni 2007 de kustenclave heeft overgenomen. Personen noch goederen mogen van Israël de Gazastrook verlaten zolang de islamistische beweging aan de macht is en een Israëlische

soldaat gegijzeld houdt. Alleen voor ernstig zieken die een behandeling in Israël moeten ondergaan, worden soms uitzonderingen gemaakt.

De acteurs behoren tot de theatergroep Theatre Day, die onder leiding van de Nederlandse regisseur Jan Willems sinds 1995 actief is in de Palestijnse gebieden. De groep acteurs bestaat uit twintigers en een enkele dertiger, allen professioneel acteur of dramaleraar. In Nederland staan twintig voorstellingen gepland.

'Met de meesten werk ik al tien jaar', zegt Willems. 'Deze jongens hebben in de context van Gaza een riskante keuze gemaakt. Theater maken is geen raketten bouwen. Zij zien perspectief in dialoog en debat.'

De voorstellingen in Nederland kunnen alleen doorgaan omdat ook stand-ins, afkomstig uit de West Bank, de productie hebben ingestudeerd. De voorstelling zal plaatsvinden in het Universiteitstheater op dinsdag 9 december om 14.00 uur. Plaatsen te bestellen aan de zaal.

AGENDA

Plan A of plan B? In Gaza is niets vanzelfsprekend. Plan A (or B), the Game, is een absurdistische komedie over vier vrienden, die in Gaza een antwoord moeten vinden op de voortdurende schaarste.

Universiteitstheater, Harmoniegebouw RUG

Oude Kijk in 't Jatstraat 26

Dinsdag 9 december, 14.00 uur

Toegang gratis, reserveren verplicht.

Drie maal maar geen scheepsrecht.

Een kort verslag van mijn poging om Jabalya te bezoeken, met het doel om een levensteken uit Groningen af te geven. Eigenlijk is er te veel om in kort bestek te vertellen, maar dit is een poging

Het programma werd in Ramallah zeer gewaardeerd, maar de autoriteiten in Gaza eisten na afloop dat ons team ook in hun gebied een trainingssessie zou houden. Dat was redelijk, maar Israël had al in eerste instantie mijn doortocht naar Gaza geweigerd. Bij een tweede, goed voorbereide poging heb ik me tenslotte maar aan de toegangspoort in Erez gemeld. Ik werd onverbiddelijk teruggestuurd. Noodgedwongen vloog ik terug naar Nederland. Maar de Israelische ambassade in den Haag toonde alsnog begrip: ik kreeg toestemming. Zo kwam ik dan toch nog op 8 Juli zegevierend aan op Hamza Hamza, de armzalige grenspost aan Gaza-zijde. Lopend, uiteraard.

Ik had bescherming van de VN geëist en gekregen. Dus scheurde ik door de straten van Gaza in een gepantserde jeep, met een prominent kogelgat in het glas ter hoogte van de chauffeur. Op weg naar mijn geliefde duizend-en-een-nachthotel Al Deida aan het strand.

Alles was zoals ik het al kende, dit was immers mijn derde bezoek. Sinds vorige herfst was de toestand zichtbaar verslechterd, de schaarste was nog toegenomen. Je ziet vijf mannen een auto door de straten duwen, op zoek naar nog wat benzine of slaolie. Een horde wacht bij een geldautomaat, die schijnt te werken. Heel veel paarden in de stad, maar dat lijkt maar zo. Er zijn natuurlijk niet opeens meer paarden dan vroeger, wel minder auto's. Benzinstations raken overwoekerd met onkruid, de eigenaar verzamelt nu schroot, met zijn ezeltje. Bijna alle winkels zijn dicht en je ziet weinig men-

sen op straat. Waar is iedereen?

Maar 's avonds op het terras van El Deida zijn alle zestig waterpijpen in gebruik en het is echt gezellig, al ben ik bijna de enige hotelgast. Meestal is er stroom, maar soms ook weer niet. Een zwarte walm uit de generator bepaalt dat. Rondom kogelgaten, getuigen van de machtsovername door Hamas. Verder is het rustig, ik zie ook geen gewapende militie rondhangen, zoals eerder. Op vrijdag galmt er wel een ijzingwekkende preek vanaf de buurtmoskee. Dat klinkt niet zo best, maar ik versta er gelukkig niets van.

Ik vind iemand die mij naar Jabalya wil brengen. Hij heeft nog wat brandstof gevonden, we gaan met zijn auto. Door het vluchtelingenkamp, langs de kustweg en dan naar rechts. We zijn er bijna, als er gebeld wordt vanuit de VN-compound in Gaza. Ze zijn erachter gekomen dat ik naar Jabalya op weg ben. We worden direct teruggeroepen. Ben ik helemaal gek geworden?

Dus deze keer geen groet uit het verre Groningen. Wel heb ik mijn cursisten in Gaza ruim op sukadekoek getrakteerd en ze hebben al mijn sigaren opgerookt.

Die cursus was echt een succes. Alleen al het feit dat je ondanks alles toch komt opdagen: dan kan je al niet meer stuk. Ik heb nog een prachtig geborduurd erelint ontvangen met de Palestijnse en de Nederlandse vlag. En twee plaquettes van de Rotsmoskee, plaatselijk gemaakt.

Jabalya is een mooie stad, maar net iets te ver weg.

Jan Lambers

Als particulier consultant voerde ik dit voorjaar een project uit voor UNDP, een afdeling van de Verenigde Naties. Is was teamleider van een kleine groep deskundigen, met het doel om in Palestina een bestrijdingsprogramma op te zetten tegen vogelgriep, voor het geval dat die ziekte (opnieuw) onder kippen zou uitbreken. Omdat vogelpest een bedreiging is voor de volksgezondheid werd dit als een humanitaire missie gezien.

Onze meeste activiteiten waren op de West Bank, maar de belangrijkste autoriteiten zitten in Gaza. Israël gaf de Palestijnen geen toestemming om te reizen.

Door het gebrek aan brandstof zijn er nauwelijks auto's op de wegen

Huisbezoeken in Gaza

Elke keer als ik in Gaza ben ga ik een keer mee met het Home Care Team om de patienten te bezoeken. Ik vind het altijd spannend, soms zie ik een kind we al eerder bezochten en kan ik zien hoe die vooruit is gegaan, of dat de familie heeft geleerd om beter met de handicap om te gaan, en met het kind zelf. Maar elke keer is het weer spannend waar je terecht komt.

De bus stopt, we stappen uit, we kloppen aan en gaan ergens naar binnen. Maken kennis. Meteen de eerste indrukken: arm of minder arm huis, is het liefdevol ingericht of een wanhopige chaos, wordt het team binnengelaten alsof het vrienden zijn, of ontstaat er iets van spanning omdat de patient niet goed verzorgd is. In sommige gezinnen is het eerst echt strijd: dan vinden zij dat die medische mensen maar moeten komen om wonden te verzorgen en oefeningen te doen, terwijl de filosofie nou juist is dat zij zelf de zorg overnemen met onze hulp en training

Als we binnen komen kijk ik om me heen: Fatah of Hamas of geen van beide, je ziet het zo aan wat er aan de muur hangt. Dan de verhalen: hoe is iemand gehandicapt geraakt. Vaak door het geweld, de Israelische aanvallen, soms door de interne gevechten. Sommige mensen willen daar over praten, andere niet.

Onze eerste klant was een oude man. Toen we binnenkwamen was zijn zoon hem net liefdevol zijn ontbijt aan het voeren. Maar de man moest erg huilen. Hij heeft pas geleden een beroerte gehad, en is halfzijdig verlamd. Hij moet oefeningen doen maar wil er geloof ik het liefst maar bij gaan liggen en met rust gelaten worden. Terwijl onze fysiotherapeut oefeningen met hem doet, en daarna twee van de teamleden demonstreren hoe je met die zware man tussen hen in hangend stapje voor stapje kunt lopen, praten de vrouwen van het team met zijn vrouw. Nooit wordt vergeten dat het niet alleen de patient is die patient is, maar dat het hele gezin er door beïnvloed is en ook zorgen heeft

Stichting
Kifaia
Foundation

Toen een jongen, van zestien. Jabber. Beide benen geamputeerd. Hij is nog niet zo lang gehandicapt en nog vol in de opstand en woede. Zijn

vrienden voetballen buiten, en hij kan niet meedoen. Hij schaamt zich. Hij wil niet dat ze hem dragen, dus wil hij niet naar buiten. hij heeft een paar Turkse protheses gekregen, maar die zijn loodzwaar, en passen slecht en doen hem pijn. En het ziet er niet uit naar lopen wat hij er mee kan doen. Zijn broer is bij hem, dat is de enige die hem mag dragen, want hij kan ook nog niet alleen naar de WC, en ook daar schaamt hij zich, dat hij niet eens meer zonder hulp kan pissen. Het zou helpen als hij een toilet-rolstoel kreeg. Ondertussen doet hij wel zijn oefeningen, hij is lenig en gezond en sterk, hij gaat het wel redden.

Zo gebeurde het: hij was zijn tante helpen met het ophangen van de was, toen er een schot werd gelost vanuit een Israelische tank, zo hun huis in. Ze wonen in dat deel van Gaza-stad dicht tegen de Israelische grens aan, en horen met Rafah en Beit Hanoun tot de meest getreiterde Gazaanse gebieden - al vele keren heeft het Israelische leger hier invallen gedaan. Het was zo'n projectiel waar ze de naam niet van weten: een nieuw wapen. Het ontploft op beenhoogte, en het is alsof beide benen in een keer zijn afgesneden door een cirkelzaag. Ook zijn er vaak brandwonden bij - later zullen we een man zien van wie de benen zwaar verbrand zijn.

Zijn tante kwam er ook niet goed vanaf. Een been is geamputeerd, het andere proberen ze nog te redden, hoewel het tot op het bot zwaar beschadigd is. Nieuwe complicatie: het is ontstoken. Onze arts is niet tevreden over hoe haar eerste arts het heeft gedaan. Maar ze kan wel al weer aardig lopen. Ze was zeven maanden zwanger toen het gebeurde, het kindje is ondertussen geboren en in orde, gelukkig

Anja Meulenbelt

Anja bezoekt als vrijwilligster van de stichting Kifaia regelmatig de Gaza strook. De stichting ondersteunt een lokale medische organisatie. De tekst is ontleent aan de weblog die zij dagelijks bijhoudt en waar Palestina een belangrijk onderwerp is. Anja is ook lid van de eerste kamerlid voor de SP.

Voor informatie over de stichting Kifaia en haar weblog zie

<http://www.xs4all.nl/~kifaia/>
<http://anjameulenbelt.sp.nl/weblog/>

Iedereen verliest in een oorlog waarin de mond wordt gesnoerd

Lopende langs de winkels in de straten van Gaza blijkt veel afwezig te zijn. Voedsel en medicijnen als gevolg van de door Israël afgedwongen blokkade, maar ook kranten, ooit een vast onderdeel van het straatbeeld. Al-Hayat-Al-Hadeeda en Al-Ayya, kranten met loyaliteit jegens Fatah bestaan niet meer. En deze keer is de censuur niet Israël te verwijten.

De twee Palestijnse gebieden worden tegenwoordig verschillend bestuurd: Gaza door Hamas, en de West Bank door Fatah. De strijd tussen deze twee heeft aan beide zijden monden gesnoerd. De met Hamas verbonden politiemacht verbood eind juli drie kranten in Gaza, alleen Al-Quds wordt ondertussen weer toegelaten. Eerder in juni verboden West Bank autoriteiten Falsteen en Al-Risalah; twee met Hamas verbonden kranten.

"We hebben hen richtlijnen gegeven zodat ze professioneler zouden gaan rapporteren, maar ze weigerden zich met ons in te laten", vertelde Hamas woordvoerder Taher Al-Nounno het IPS (Inter Press Service Israel-Palestine). "De kranten publiceerden leugens en ophitsende taal". Nimir Hamad, adviseur van president Abbas, sprak zich in vergelijkbare taal uit over de 'Hamas kranten': "Al-Rasalah en Falsteen roepen op tot tweedracht en publiceren extremistische en fundamentalistische gedachten".

Journalisten en cameraploegen die werkten voor een Hamas-gesubsidieerd televisie station werden in de West Bank gearresteerd. Evenzo journalisten die werkten voor Fatah-gesteunde media in Gaza. Aan beide kanten zijn radio stations gesloten en werd apparatuur van de media in beslag genomen.

De internationale waakhond 'Reporters Sans Frontieres' (RSF) rapporteerde het verdwijnen van negen media organisaties die operatief waren in Gaza, nadat Hamas daar de controle over Gaza overnam. Van deze organisaties waren drie staats eigendom en zes in private handen.

In de grondwet van de Palestijnse Autoriteit (PA) is de vrijheid van meningsuiting opgenomen. Echter, in 1995 diende de PA een wet in die kritiek op de PA of de president verbiedt. Die wet wordt nu geïmplementeerd bij aanklachten tegen en aanvallen op persbureau's en journalisten.

Deze wet is niet van toepassing op de buitenlandse media. Desondanks heeft 'Human Rights Watch' geconstateerd dat steeds meer onafhankelijke journalisten de gebieden verlaten vanwege toenemende risico's en gevaren. En daardoor komt het nu vaak voor dat er helemaal niemand aanwezig is om over optredende misstanden te rapporteren. "In de afgelopen 12 maanden zijn in beide regio's Palestijnen slachtoffer geworden van ernstige mishandelingen door de eigen veiligheidstroepen, naast aanhoudende mis-

handelingen door de bezettende macht, Israël, aldus HRW.

Het rapport van HRW vermeldt bovendien dat sinds Hamas de controle over Gaza heeft overgenomen, gevangenen worden gemarteld, politieke tegenstanders zonder reden worden opgepakt en vastgehouden, en het recht op de vrijheid van meningsuiting en vergadering is beperkt. En dat Fatah een vergelijkbaar beleid in de West Bank voert.

Israël bracht al lang geleden censuur naar het Beloofde Land. In 1971 verwijderde de toenmalige Israëlische premier Golda Meir de naam Palestina van alle officiële landkaarten die in Israël geproduceerd werden. Israël's bezettingsmacht verklaarde bovendien alle Palestijnse symbolen zoals vlaggen en posters illegaal.

Tijdens zowel de eerste ('87-'92) als tweede (sinds 2000) Intifada zijn Palestijnse publicaties in sterke mate gecensureerd door de Israëlische autoriteiten onder het mom van het verwijderen van veiligheid-gerelateerde informatie.

De Israëlische autoriteiten arresteerden en molesteerden media personeel, en weigert hen regelmatig perskaarten. De RSF meldt dat Israëlische soldaten tenminste negen journalisten heeft doodgeschoten.

Maar, volgens HRW, moet naast bij Israël en de Palestijnse partijen, de schuld toch ook gelegd worden bij de 'vrijheidskampioenen' de EU en de VS. Dit vanwege de financiering en politieke bescherming die deze geven aan verschillende 'veiligheidstroepen'.

Mohammed Omer

Mohammed is journalist en inwoner van Gaza. Ondanks de moeilijke werkomstandigheden blijft hij rapporteren over de situatie ter plekke. Voor dit werk kreeg hij onlangs de Martha Gelhornprijs uitgereikt in Londen. Op de terugweg werd hij door de Israëlische autoriteiten bij de grens tegengehouden en ernstig mishandeld. Vorig jaar was Mohammed in Groningen om te vertellen over zijn ervaringen als journalist in een oorlogsgebied.

Rotterdam voor Gaza

Drie jaar geleden lanceerde SP-fractievoorzitter Theo Cornelissen het initiatief "Gaza zusterstad van Rotterdam". Sindsdien zijn de machtsverhoudingen in de Gaza-strook veranderd. Tegelijkertijd is de situatie voor de inwoners van Gaza steeds schrijnender geworden: 85 procent van hen leeft onder de armoedegrens, bijna niemand mag de strook meer in of uit, goederen worden aan de grens tegengehouden en het Israëlische leger voert willekeurige aanvallen uit in de strook. Dat maakt de noodzaak om internationaal, landelijk én lokaal iets aan die situatie te doen groter dan ooit.

Burgemeester Opstelten schoot het initiatief persoonlijk af

De gemeente Rotterdam heeft al tientallen jaren tal van internationale contacten. Veel Rotterdammers hebben een grote affiniteit met wat er gebeurt in de Palestijnse gebieden. Ontwikkelingshulp en buitenlands beleid is in eerste instantie een landelijke zaak, maar ook een gemeente kan veel betekenen in het bieden van contacten, kennis en hulp. De SP stelt voor dat hulp vooral van mens tot mens geboden wordt aan de inwoners van Gaza, die er onder de Israëlische bezetting vreselijk aan toe zijn. Ziekenhuizen kunnen hulp en goederen leveren aan ziekenhuizen, universiteiten aan universiteiten, en de dienst Gemeentewerken kan helpen de infrastructuur in het gebied weer op te bouwen.

Op 14 november werd in de raadsvergadering door SP, PvdA, GroenLinks, en D66 een motie ingediend met het voorstel te komen tot een stedenband met Gaza. Ondanks het feit dat deze partijen een meerderheid in de Raad hebben werd de motie verworpen omdat 3 PvdA-raadsleden - onder druk van burgemeester Opstelten die dreigde de motie niet uit te voeren - deserteerden en tegen stemden.

Activiteiten in 2008

9 februari - Stop de blokkade van Gaza. Als reactie op het zo goed als totaal afsluiten van de grenzen door Israël organiseerden we op zaterdag 9 februari een kleine demonstratie tussen de Markten en een manifestatie in Newscafé. De demonstratie trok enige tientallen deelnemers en had als sprekers SP Eerste-Kamerlid Anja Meulenbelt en oud-ambassadeur Erik Ader. Op de aansluitende manifestatie waren er inleidingen van Anja Meulenbelt, prof. Marcel Brus, Jan Keulen en Mustafa Turki. Zaïd Tayien zorgde voor de muziek.

29 februari op 1 maart - een zwarte dag voor Jabalya. Hevige aanvallen door Israëlische bommenwerpers waarbij meer dan 120 mensen het leven verliezen en gebouwen van de vakbeweging en de medische NGO PMRS worden verwoest c.q. zwaar beschadigd. St. Groningen-Jabalya vraagt de regering druk op Israël uit te oefenen. Een extra editie van de Nieuwsbrief wordt uitgebracht.

3 maart - JS-bijeenkomst met drie jonge Palestijnse journalisten. Dat was althans de bedoeling, maar de meest bekende - Shireen Abu Aqleh, presentatrice van een programma op Al Jazeera - werd op het vliegveld van Tel Aviv door de Israëlische veiligheidsdienst zo lang vastgehouden dat haar vliegtuig al vertrokken was. De overige twee, Yasmin Abu El-Assad en Omar Karmi, zorgden voor een informatieve bijeenkomst en discussie waarbij geen heikel punt werd ontweken. Er was een grote opkomst van de achterban van de Jonge Socialisten.

9 maart - Zou vakbondsvrouw Amal Kheisheh ons bezoeken. Helaas werd zij ziek. De dag ervoor had zij nog wel in Utrecht op een bijeenkomst in het kader van Internationale Vrouwendag gesproken. Janny Beekman was daarbij en informeerde de aanwezigen zo goed mogelijk over wat daar aan de orde was geweest.

24 april - boekpresentatie "de Belofte en het land". Een Ander Joods Geluid nodigde de schrijfster Simone Korkus uit om haar boek te presenteren in "het Heerenhuis". Bijna 50 mensen meldden zich aan. Simone Korkus woont in Israël en stapte op een goede dag in haar auto om aan beide kanten van de Muur gesprekken met Israëli's en Palestijnen op te tekenen.

5 mei - Bevrijdingsfestival. Zoals elk jaar hadden we een kraam met twee handelingsmogelijkheden voor het publiek: een Quiz over Jabalya en een schrijfactie aan premier Balkenende. Ongeveer vijftientig brieven met het verzoek druk uit te oefenen op Israël werden verstuurd. Onder de vijf goede oplossingen voor de quiz werden twee prijzen verloot.

11 augustus - KEI-markt. Vanwege het succes op het bevrijdingsfestival werd op de KEI-markt gewerkt met een iets aangepaste versie van de quiz.

29 oktober - bezoek vakbondsvertegenwoordigster Laila Sha'ar. Op 29 oktober bezocht Laila Sha'ar, vice-voorzitster van de PSU (de zusterbond van de ABVAKABO FNV) Groningen. 's-Middags had zij een gesprek met vertegenwoordigers van de bedrijfsledengroep van de ABVAKABO bij de Gemeente, 's- Avonds was er een openbare bijeenkomst in het Heerenhuis.

Petitie. Ruim 300 Groningers ondertekenden de petitie van Vrouwen in 't Zwart met het verzoek aan de Nederlandse regering om binnen de EU te pleiten voor opschorting van het handelsverdrag met Israël. Begin november is deze petitie aan de Tweede Kamer aangeboden.

Ja , ik wil op de hoogte blijven van het Jabalya-project

Naam:

Adres:

Woonplaats:

Telefoon:

Email:

*Opsturen aan St. Groningen-Jabalya, Coehoornsingel 87
9711 BR Groningen*

Colofon

Redactie Bert Giskes, Pieter van Niekerken en Jan Jongbloed.

Met **medewerking** van Jan Lambers, Anja Meulenbelt en Mohammed Omer.

Ontwerp en lay-out: Harm van der Veen

De stichting is telefonisch te bereiken:

Bert Giskes Tel 050 - 5421370

Postadres:
Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen

Email: jabalya@hotmail.com

Internet: WWW.GRONINGEN-JABALYA.COM